

[Sigsgaard.]

end regeringen står fast imod den. De må kræve fuld dækning for de prisstigninger, som regeringens inflationspolitik medfører, og de må kræve del i de gevinster, som arbejdsgiverne har taget hjem som resultat af produktionsstigningen, og så må det afsløres, hvad indkomspolitik altid er, nemlig et forsøg på at holde lønnen nede, for at profitten kan holdes oppe. Andet og mere er indkomspolitik ikke. Men hvis lønmodtagerne kun stiller faglige krav og lønkrav, så er de allerede i defensiven. Den faglige kamp må f. eks. også være kampen mod skattebedragerierne og mod nedskæringen af boligbyggeriet. Der bør rejses krav om, at lejen i nybyggeriet ikke må overstige 15 pct. af en normal arbejdsindkomst, og at jordspekulationen skal standses. Med hensyn til de 15 pct. har boligministeren været inde på det samme tal, tror jeg — eller var det 17 pct.? — men han har ikke taget konsekvensen af det; det krav bør rejses af lønmodtagerne. Et eller flere partier i folketinget kan ikke gennemføre et sådant krav, det bliver først gennemført den dag, da befolkningens flertal kræver det og står fast på kravet. Ja men det kan jo betyde arbejdskamp; det kan jo betyde uro, vil man indvende, og det kan det, fordi det mindretal, der i dag sidder på flæsken, ikke vil give sig frivilligt, ikke vil standse spekulatjonen, ikke vil formindske profitten, ikke vil give afkald på afskrivningsfiduserne. Det er de mange, der forfordeles og betaler de fås fordele, og det bliver kun ændret, hvis de mange indser, at de i fællesskab har magt og sætter magt bag ved deres krav. Så ved vi godt, at vismænd og direktører og politikere appellerer om ro og orden og fred på arbejdsmarkedet, og så spørger vi: til fordel for hvem? Jeg vil lade Erik Knudsen svare. Han siger i sin sidste bog, „Babylon marcherer“:

„Når bourgeoisiet bævrer og udstøder folkeappeller, så er det ikke de mange, men ejendommen, det gælder.“

Hanne Reintoft: Statsministeren har jo i sin åbningstale igen afsløret, at regeringens politik ikke bare er uduelig politik, men faktisk en konsekvent klassepolitik. Det fremgår tydeligt af åbningstalen, at høj-

konjunktoren er ovre, at der kan komme en periode med ustabilitet og fald i beskæftigelsen. Det fremgik også med al ønskelig tydelighed, hvem der skal undgælde som følge af regeringens klassebestemte og arbejderfjendske politik. Trods utallige hestekure er renter og afdrag af vor gæld til udlandet steget og efterhånden blevet en utålelig byrde. Den økonomiske styring af samfundet, der er forudsætningen for stabilitet og vækst, magtes jo ikke af regeringen, der efterhånden, det er vel tydeligt for alle, direkte dirigeres af de ledende finans kredse, der, selv om det kun er få personer, så dog er dem, der for det første gennemtvinger deres politik og for det andet skraber de indtægter til sig, som landets stige produktion vitterlig fører ind.

I stedet for at lægge skylden for den dårlige økonomi på arbejdernes, funktionærernes og de mindre selvstændiges forbrug skulle regeringen nok hellere se på, hvem der har det store forbrug, hvem der med statsapparatets mellemkomst har de store skattelettelser og mulighederne for omgåelse af beskatningspligten. Som før understreget er lønmodtagerbefolkningens andel procentvis af samfundets indtægter stadig dalende; den er dalet endnu hurtigere under denne regering end under den socialdemokratiske, og der kunne peges på en række foranstaltninger, der kunne angribe årsagen til landets dårlige økonomiske situation absolut uden at ramme de i forvejen dårligst stillede grupper. Tænk på aktieselskabsbeskatningen, der er meget, meget lav, ikke mindst i den givne økonomiske situation. Den udgør kun 36 pct. i Danmark, den er på 50 pct. i Sverige, 57 pct. i Norge og 58 pct. i Finland. Når man nu ellers er så nordisk, så var der måske noget for finansministeren at tage fat på her. Det var vel rimeligt at forlange, at selskabernes beskatning forøges meget kraftigt. Det må også være et nødvendigt krav at få en større udbytteskat, supplerende skat på henlæggelser, ikke mindst på de mange friaktier, der blomstrer op alle vegne, og endelig en generel formueskat på alle aktieselskaber, således at selskabsbeskatningen bringes på højde med tilsvarende skat i de andre nordiske lande.

Som vi også mange gange før har peget på, er afskrivningsreglerne siden 1957 blevet så gunstige i hvert fald for dele af erhvervs-